

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Kardos, Pető és Törőcsik Társas Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Törőcsik Tamás ügyvéd (....) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a jogtanácsos által képviselt Országos Rádió- és Televízió Testület (1088 Budapest, Reviczky u. 5., hivatkozási szám: ...) alperes ellen műsorszolgáltatási ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2005. évi december hó 13. napján kelt 24.K.31.846/2004/16. számú ítélete ellen a felperes által 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2006. évi október hó 18. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 7.000 (azaz hétezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékhivatal külön felhívására - 24.000 (azaz huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Az irányadó tényállás szerint az alperes vizsgálta a felperes 2004. évi január, február és március havi műsorszolgáltatását, melynek során megállapította, hogy a „...” műsorszám alkalmankénti időtartama meghaladta a két-két órát, amellyel a felperes jogsértést követett el a törvény szerinti reklámidő túllépésével. Ezzel a műsorral kapcsolatosan ugyanis semmilyen megnevezést, megjelölést, optikai, illetőleg akusztikus elkülönítést nem alkalmazott a műsorszolgáltató. Megállapította azt is, hogy a 2004. március 28. napján 21:30:08-kor kezdődő órában a bemutatott reklámok időtartama 30 másodperccel meghaladta a műsoridő egy óráján belül sugározható 12 perc reklámidő mértékét.

Az alperes eljárása eredményeként a 2004. április 22. napján kelt ... és az ... számú határozataiban megállapította, hogy a műsorszolgáltató 2004. január hónapban 31, 2004. februárjában 29 alkalommal megsértette a Rádiózásról és televíziózásról szóló 1996. évi I. törvény (a továbbiakban: Rttv.) 16.§-ának (2) bekezdését és 15.§-ának (1) bekezdés a) és b) pontjait, amely miatt az Rttv. 112.§-ának (1) bekezdés d) pontja és a felek közötti Műsorszolgáltatási Szerződés 6.2.3. pontja alapján a felperest határozatonként 2.235.992 Ft kötbér megfizetésére kötelezte.

Az alperes a 2004. május 12. napján kelt ... számú határozatában azt állapította meg, hogy a műsorszolgáltató 2004. március hónapban a vizsgált műsorszám sugárzásával 30 alkalommal megsértette az Rttv. 15.§-ának (1) bekezdés a) és b) pontjait és 16.§-ának (2) bekezdését, amely miatt az Rttv. 112.§-ának (1) bekezdés d) pontja alapján és a Műsorszolgáltatási Szerződés 6.2.3. pontjának megfelelően 2.235.992 Ft kötbér megfizetésére kötelezte a felperest. További jogsértésként állapította meg a felperes terhére azt, hogy 2004. március 28-án a 21:30:08-kor kezdődő órában egy alkalommal 30 másodperccel több klasszikus reklámot sugárzott, mint amennyit az Rttv. 16.§-ának (2) bekezdése megengedne számára, ezért az Rttv. 112.§-ának (1) bekezdés a) pontja alapján felhívta a műsorszolgáltatót a sérelmezett magatartás megszüntetésére.

Indokolása szerint a vizsgált műsorszám alkalmanként két-két órát meghaladó mértékben került sugárzásra. A műsorszámokban társkereső hirdetések jelentek meg a képernyőn, továbbá megjelent egy emelt díjas telefonszám, amire az üzenetek küldhetőek voltak, és amely a sugárzás egész ideje alatt látható volt. A képernyő alsó részében futó krollban lévő szöveg pontos útmutatást adott az SMS-ezni kívánóknak arról, hogy milyen módon kell elküldeni az üzeneteket, hogy azok közzétehetőek legyenek. Ezen információk, a telefonszám, illetve a tájékoztató egyértelműen reklámként értékelendők, mivel megfelelnek az Rttv. 2.§ 41. pontjában írtaknak, azaz szolgáltatás igénybevételét segítik elő. E reklámtartalmú üzenetek tekintetében az Rttv. 15.§-ának (1) bekezdése szerinti elkülönítést nem alkalmazott a műsorszolgáltató. Mindezek okán rendkívül nagymértékű volt az Rttv. 16.§-ának (2) bekezdésében megszabott reklámidő túllépés e műsorok tekintetében. A szankció tekintetében az alperes határozataiban ezen túlmenően arra is kitért, hogy a Testület 2003-ban és 2004-ben eddig már 8 alkalommal szankcionálta ezen jogsértés miatt a műsorszolgáltatót.

A felperes keresettel támadta mind a három alperesi határozatot a vizsgált műsorszámmal kapcsolatosan, míg a 2004. március 28. napjára vonatkozóan megállapított 30 másodperces reklámidő túllépéssel összefüggő törvénysértést nem vitatta. Az elsőfokú bíróság a határozatok tárgyának azonossága miatt felperes keresetét (kereseteit) egyesített perben bírálta el.

A felperes az alperesi határozatok hatályon kívül helyezését azért kérte, mert álláspontja szerint a vizsgált műsoroknál az SMS-ezők maguk készítik a műsort. A műsorszám lényeges tartalmi eleme, hogy SMS-t küldjenek, és egymással üzenetet váltsanak a nézők, amelyhez szükséges a telefonszám, illetve az SMS küldéséhez az útmutató megadása. Hangsúlyozta, hogy amennyiben a Testület következetes gyakorlatot folytatna, akkor alkalmazott logikája alapján minden egyes olyan főműsoridőben sugárzott műsorszámot, amelyben a nézők szavazhatnak, üzenhetnek, illetve emeltdíjas telefonszámon játszhatnak, reklámnak kellene minősítenie, és minden egyes műsorszolgáltatóval szemben szankciót kellene kiszabnia. A teljesség igénye nélkül hivatkozott arra, hogy reklámidőnek minősülne valamennyi valóság show teljes időtartama, valamint a „Legyen Ön is milliomos” és az összes tévés nyereményjáték, a TV2 „Lazac” és az RTL Klub „Reggeli” című szolgáltató műsorai is, amelyekben a nézők SMS-ben üzenhetnek, vagy éppen telefonálhatnak az aznapi vendégeknek. E műsorszolgáltatókkal szemben is kötelező lenne a jogsértések miatt a kötbér kiszabása, amelyre azonban nem került sor. Erre alapítottnan eljárási szabálysértésként arra hivatkozott, hogy a Testület e diszkriminatív gyakorlata az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1957. évi IV. törvény (a továbbiakban: Áe.) 2.§-ának (5) bekezdésében megfogalmazott ügyfélegyenlőség alapelvébe ütközik.

Az alperes a határozataiban foglaltak fenntartása mellett a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint egyértelműen megállapítható, hogy a felperes részéről sugárzott műsorszámok az Rttv. által meghatározott reklámfogalomnak mindenben megfeleltek, melynek ellenkezőjét a műsorszolgáltató nem bizonyította. Az eljárási jogszabálysértéssel összefüggésben kifejtette, hogy a jelen eljárásban nem releváns az a felperesi felvetés, hogy más műsorszolgáltatókkal szemben hasonló ügyekben kezdeményezett, vagy sem eljárást. A Testület külön szabályok alapján dönti el, hogy melyik műsorszolgáltató mely műsorsugárzását ellenőrzi.

Az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§-ának (1) bekezdése alapján a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a vizsgált műsorszámban osztott képernyőn zenei kisfilmek, valamint szöveges üzenetek voltak láthatók, míg abba a képernyő alsó részében futó tájékoztatásnak megfelelően elérhető emeltdíjas szám révén kapcsolódhattak be a nézők. A beküldött szöveges üzenetek társ-, illetőleg partnerkereső tartalommal bírtak, ugyanis az SMS-ező, illetőleg chatelő nézők külalakjának, kedvenc időtöltésének és a keresett társsal kapcsolatos elvárásainak a közlésére szorítkoztak. A nézők minden egyes alkalommal megjelölték saját elérhetőségüket, amelyen a potenciális partnerek a műsorszolgáltató közreműködése nélkül is elérhették egymást. Mindezek eredményeként arra a

következtetésre jutott, hogy a műsorszolgáltató gyakorlatilag reklámfelületként, elektronikus reklámújság társkereső rovataként működött a műsorszám időtartama alatt, ahol az emeldíjas SMS mint ellenszolgáltatás fejében a reklámozó nézők érdekében közzétett információkat lehetett elérni. A reklámozott szolgáltatás ebben az esetben a társ-és partnerkeresés volt, amelyben a felperes lényegében közvetített, így a műsorszolgáltatói közlés ellenérték fejében nyújtott olyan szolgáltatást, amely lehetőséget kínált annak igénybevételére és ezzel kimerítette az Rttv. 2.§-ának 41. pontjában foglaltakat. Az eljárási jogszabálysértéssel összefüggésben kiemelte, hogy a felperes nem bizonyította azt, hogy a Testület szisztematikus ellenőrzése révén hátrányos megkülönböztető elbánásban részesült volna, és azt sem, hogy a csoportképzés szabályainak megfelelően az általa megjelölt műsorszolgáltatók jogi státusza megegyezik.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az alperesi határozatok hatályon kívül helyezését kérte, míg másodlagos kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére irányult, újabb eljárásra való utasítás mellett. Álláspontja szerint téves az az elsőfokú ítéleti megállapítás, mely szerint az emeldíjas telefonszámnak a képernyőn a műsor ideje alatti megjelenítése reklámnak tekinthető. Fenntartotta és megismételte azon véleményét, hogy a vizsgált műsorszám ténylegesen egy egész Európában elterjedt interaktív műsor, amelynek fogalmi eleme az, hogy a műsorba a néző bekapcsolódik, így azt lényegében maga hozza létre. Ehhez elengedhetetlen a telefonszám megadása, amely így nem reklámértékű, hanem a műsorhoz szükséges feltétel, annak olyan alkotórésze, amely nélkül az nem jönne létre. Hangsúlyozta, hogy az ügyfélegyenlőség alapelvének sérelme már önmagában meg kell hogy alapozza a határozatok jogszabálysértő voltát, amelyet a bíróságnak minden esetben meg kell állapítania. Kiemelte, hogy hasonló jellegű sugárzásnak tekinthető többek között az RTL Klub „...”, illetőleg a TV2 „...” című műsora, amelyek esetében az alperes eljárást nem indított, szankciót nem alkalmazott, amelyből a Testület diszkriminatív magatartása egyértelműen megállapítható. Ennek alátámasztásául benyújtotta ugyanezen felek között folyamatban lévő eljárásban előterjesztett alperesi beadvány mellékletét, valamint hivatkozott a Fővárosi Bíróság ... számú jogerős ítéletében foglaltakra. Utalt arra, hogy amennyiben az alperes álláspontját változatlanul fenntartja, úgy a fellebbezési tárgyalás során bemutatandó videokazettával kívánja szemléltetni, hogy jelenleg is folynak olyan interaktív műsorok, amelyek az övével teljesen azonos módon, ugyanezen sémán alapulnak: egy telefonszám megadása mellett üzeneteket küldenek a nézők egymásnak, melyre a műsorvezetők egyáltalán nem reagálnak az adás során.

Az alperes ellenkérelmében a határozatában, valamint az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozataiban foglaltakat változatlanul fenntartva az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozása szerint a felperes nem vitatta, hogy a műsorszámot egyértelműen ellenérték, vagy ellenszolgáltatás fejében tette közzé, és az ott megjelölt szolgáltatás igénybevételére hívott fel. Megállapítható, hogy a sugárzott műsorszámok a reklám kritériumainak megfeleltek, hiszen szolgáltatás

igénybevételére ösztönöztek. Ezt bizonyítják a képernyőn látható telefonszámok, valamint pontos útmutató arról, hogy milyen módon küldhetők el a közzétenni kívánt üzenetek (benyújtotta a jelen perrel megegyező tárgyú eljárásban a Fővárosi Ítéltábla által meghozott ... számú ítéletet).

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatokból okszerű következtetésre jutott, jogi okfejtéseivel a másodfokú bíróság mindenben egyetértett. Az elsőfokú bíróság a Pp. 206.§-ában foglaltaknak megfelelően valamennyi körülményt mérlegelve hozta meg döntését. A felperes fellebbezésében olyan konkrét, a mérlegelés okszerűségét cáfoló, vagy a döntés jogszerűségét megdöntő indokot felhozni nem tudott, amely az elsőfokú ítélet megváltoztatását megalapozná, olyan új tényt, vagy körülményt nem jelölt meg, amely fellebbezése kedvező elbírálását eredményezhetné.

Az Rttv. 3.§-ának (1) bekezdése értelmében a műsorszolgáltató szabadon, önállóan határozza meg műsorszolgáltatásának tartalmát, amelyért felelősséggel tartozik. A felperesnek a Médiatörvényt, így az Rttv. 15.§-ának (1) bekezdés a) és b) pontjait, valamint a 16.§ (2) bekezdése szerinti előírásokat is alkalmaznia kell, mely jogszabályi rendelkezésekben meghatározott feltételek együttes fennállása szükséges a jogszerű műsorszolgáltatás megvalósulásához.

A Fővárosi Ítéltábla a rendelkezésre álló kazetták megtekintése alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen rögzítette a vizsgált műsorszám vonatkozásában, miszerint az gyakorlatilag reklámfelületként, elektronikus reklámújság társkereső rovataként működött a sugárzás időtartama alatt, ahol az emeltdíjas SMS, mint ellenszolgáltatás fejében a reklámozó nézők érdekében közzétett információkat lehetett elérni. A reklámozott szolgáltatás ebben az esetben a társkeresés volt, amelyben a felperes lényegében közvetített, lehetőséget kínálva annak igénybevételére, amellyel megvalósította az Rttv. 2.§-ának 41. pontjában foglaltakat. A műsorszolgáltató által közreadott, a képernyőn látható információegyüttes összessége - társkereső üzenetek, hirdetések, emeltdíjas telefonszám, annak elérése, valamint az SMS küldésének feltétele - a perbeli időpontokban és tartamban (amelynek ellenkezőjét a felperes nem igazolta) reklámtartalmú volt, amelyet a műsorszolgáltató a jogszabályi előírások megkerülésével sugárzott. A másodfokú bíróság a műsorszámok képi háttérét, szerkesztési elvét, a nézők általi elérhetőséget is figyelembe véve - az alperessel és az elsőfokú bírósággal egyezően - akként ítélte meg, hogy a felperesi közreadás kifejezett reklámértékkel bírt (a nézők közreműködését és részvételét biztosító szolgáltatások igénybevételének vonatkozásában).

A felperes a Pp. 164.§-ának (1) bekezdésében foglaltak ellenére nem bizonyította, hogy a vizsgált magatartás - a kereskedelmi szempontból releváns hirdetési elemek együttese, így a társkeresésre irányuló szöveges üzenetek megjelenítésének a

reklámjelleg külön feltüntetése nélküli közreadása - nem volt alkalmas arra, hogy ezáltal megvalósuljon az Rttv. szerinti jogsértés.

Az Rttv. 15.§-ának (1) bekezdés a) és b) pontja szerint ugyanis reklámot e jellegének a közzétételt közvetlenül megelőző és azt követő megnevezéssel, továbbá egyéb műsorszámoktól jól felismerhetően, optikai és akusztikus módon elkülönítve, alapvetően blokkokban kell közzétenni.

Az Rttv. 16.§-ának (2) bekezdése szerint pedig a műsoridő - bármely módon számított - egy óráján belül a reklám nem haladhatja meg a tizenkét percet (ide nem értve a televíziós vásárlási műsorablakot).

A perbeli műsorszámokat nem vitásan reklámjelleg feltüntetése nélkül, és alkalmanként 2-2 óra időtartamban sugározta a felperes. A társkereső hirdetéseket és az elsőfokú bíróság által helyesen értékelt egyéb, szolgáltatás igénybevételeire ösztönző közléseket tartalmazó műsorszám reklám jellege kétségtelen, ennek ellenkezőjét a felperes csak állította, de bizonyítani nem tudta.

A felperes eljárási jogszabálysértésként hivatkozott az Áe. 2.§-ának (5) bekezdésében foglaltak megsértésére, amellyel összefüggésben kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a jelen perben vizsgált műsorszámok jogsértésének megállapítását nem zárja ki az, hogy más műsorszolgáltatóval szemben a Testület eljárt, vagy nem folytatott eljárást. Nem sérti az ügyfélegyenlőség elvét és nem eredményezheti a felperesnek a jogsértés alóli mentesülését az, hogy az alperes más műsorszolgáltatóval szemben hozott, vagy nem hozott marasztaló határozatot, mert a jelen per tárgya a felperes által keresettel támadott határozatok jogszerűségének vizsgálata. Az alperes saját hatáskörében eljárva maga határozza meg, hogy mely műsorszolgáltatóval szemben, mely időszakra és milyen műsorral kapcsolatosan folytat le ellenőrzést.

A perbeli határozatokban megállapított jogsértés miatti jogkövetkezmény a felek közötti Műsorszolgáltatási Szerződés megjelölt rendelkezéseire tekintettel jogszerű volt. Az alperes a kötbér alkalmazása és annak mértékének meghatározása során anyagi és eljárásjogi jogszabályt nem sértett, döntését kellően megindokolta, az alkalmazott kötbér mértékét a felperes nem is kifogásolta.

Mindezek folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság helytálló ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a sikertelenül fellebbező felperest a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére, míg a feljegyzett fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles viselni a peresztes felperes.

Budapest, 2006. évi október hó 18. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet s.k. tanácselnök, dr. Bacsá Andrea s.k. előadó bíró,

dr. Matheidesz Ilona s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:
bíróági írnok